

РЕШЕНИЕ

№ 7568

гр. София, 09.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63
състав**, в публично заседание на 30.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **9028** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано след постановяване на Решение № 8131 от 27.09.2022г. по адм.д. № 9943/2021г. по описа на Върховния административен съд, Първо отделение, с което е обезсилено Решение № 4889/22.07.2021г. постановено по адм.д. № 2260 по описа за 2021г. на АССГ, и съгласно извършеното разпределение е върнато за разглеждане от настоящия съдебен състав, като се определи предмета на делото и се съобрази приложимия закон. Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „ОКТОГОР БЛАСТИК“ АД, ЕИК 20469191866 срещу Акт за регистрация по Закона за ДДС № 220422003120702/15.10.2020 г. на ОКТОГОР Б.“ АД, потвърден с Решение № 21/5.5.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП.

Жалбоподателят твърди, че неправилно е регистриран по ЗДДС в частта, в която е определена дата на регистрация 25.7.2017г. Посочва аргументи, че не следва да се обвързва датата на регистрацията с вписването на търговеца в Търговския регистър. При учредяването на дружеството жалбоподател физическите лица-учредители /М. Ц. и В. Ц./ са извършили апортна вноска в капитала на новоучреденото дружество на свое лично имущество, а не на имущество, включено в активите на данъчно задължено лица по смисъла на ЗДДС. Имуществото е придобито от дейността им като частни съдебни изпълнители, както и по наследство. Ето защо не следва да се прилага

чл. 132, ал. 1 и 2 ЗДДС. Намира, че актът е необоснован, немотивиран и постановен в противоречие с материалния закон. Иска се от съда да отмени като незаконосъобразен оспорения акт. Претендират се съдебно-делеводни разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП оспорва жалбата като неоснователна. Претендира разноски.

Административен съд София – град, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е депозирана от активно легитимирана страна с право и интерес от обжалването срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и в предвидения от закона срок, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е основателна по следните съображения:

Не е спорно между страните, а се установява и от приложените доказателства по административната преписка, че жалбоподателят, на 5.10.2020г., е подал заявление за регистрация по ЗДДС, на основание чл. 100, ал. 1 ЗДДС и чл. 96, ал. 1 ЗДДС. По това заявление от приходната администрация, е извършена проверка като са проверени вписванията в Агенцията по вписвания. Установява се /а и не е спорно/, че дружеството-жалбоподател е регистрирано на 25.7.2017 г., като акционерно дружество. Капиталът е формиран от 18398 бр. поименни акции с номинал 100 лв. Направена е непарична вноска /апорт/ на подробно описани недвижими имоти, оценени на обща стойност от 18 399 800 лв. А. са 14 бр. недвижими имоти, придобити през периода 1999 г. – 2017 г., като за преобладаващата част е отбелязано, че са в режим на съпругеска имуществена общност, а друга част - по наследство или лична собственост на М. Ц..

За периода от 1.10.2019 г. до 30.9.2020г. дружеството жалбоподател е реализирало оборот от общо 55 650 лв., видно от справка за оборота и оборотната ведомост, както и 6 бр. фактури и договори за наем.

М. К. Ц. и В. Л. Ц. са регистрирани по ЗДДС лица съответно на 23.9.2009г. и 1.6.2016г. Те упражняват дейност като частни съдебни изпълнители с район на действие Софийски градски и Софийски окръжен съд.

Съгласно чл. 132, ал. 1 ЗДДС, задължително се регистрира по този закон лице, което на основание чл. 10, ал. 1 / в случая – т. 3/ ЗДДС придобие стоки и услуги от регистрирано лице. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 3 ЗДДС сред основанията за придобиване е извършване на непарична вноска в търговско дружество, какъвто е процесният случай. Непаричните вноски са уредени в Търговския закон – чл. 72 ТЗ. По арг. от чл. 72 и чл. 73 ТЗ, непаричните вноски могат да са както недвижими имоти /доколкото за тяхното прехвърляне е необходима нотариална форма – чл. 18 ЗЗД/, така и други, оценени в пари, права.

В процесния случай безспорно се установява, че е налице придобиване по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 3 ЗДДС.

Безспорно е също така, че М. и В. Ц. – направили апортната вноска, към датата на вписване на дружеството-жалбоподател, са били регистрирани по ЗДДС, в качеството си на частни съдебни изпълнители и на основание чл. 3, ал. 2 ЗДДС.

Същевременно обаче, по арг. на ал. 1 и ал. 2 от чл. 3 на ЗДДС съдът намира, че следва да се приеме, че те са данъчно задължени по ЗДДС именно при и с оглед извършване на съответната дейност, която извършват редовно и по занаятие, но в рамките на съответното занаятие. Това е така доколкото те са данъчно задължени лица именно с оглед извършването от тях дейност. В случаите, когато лицата по посочените норми участват в оборота извън извършване на съответната дейност /редовно и по занаят/ не би следвало да са данъчно задължени по ЗДДС, както е процесния случай, а именно същите действат в качеството си на ФЛ-граждани, извън рамките на осъществяването от тях дейност по занаятие и по закон.

В противен случай, ако се приеме тезата в обжалваното решение, би се стигнало до извода, че лицата, извършващи посочените действия, са данъчно задължени лица при участието си в оборота, без значение дали действат в съответното качество /нотариуси, адвокати, частни съдебни изпълнители и др./ или когато действат като обикновени граждани /ако са физически лица, както е процесният случай/, с което би се излязло извън целите на ЗДДС и по-специално – на чл. 3 и чл. 10 ЗДДС.

В процесния случай, при извършване на апортните вноски в дружеството-жалбоподател физическите лица М. и В. Ц. не са участвали в извършения апорт, в професионалното си качество, а именно като частни съдебни изпълнители, а в качеството си на ФЛ, извън предмета на занаятие по ЗЧСИ. Ето защо и не би следвало за конкретната сделка да се приеме, че са имали качеството на данъчно задължени лица по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗДДС, поради което и настоящият състав намира, че оспореният по съдебен ред Акт за регистрация по Закона за ДДС № 220422003120702/15.10.2020 г. на „ОКТОГОР БЛАСТИК“ АД, потвърден с Решение № 21/5.5.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, незаконосъобразен като необоснован и с това постановен в противоречие на материалния закон, поради което и като такъв следва да бъде отменен, а жалбата, е основателна на посочените основания.

При този изход на спора, на основание чл. 161 ДОПК ответникът дължи съдебно-делеводни разноски в полза на жалбоподателя. Претендиращи са разноски в общ размер от 1780 лв., от които адвокатско възнаграждение /1730 лв./ и държавна такса /50 лв./, като съдът намира за основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено от ответната страна, с оглед действителната правна сложност на делото и на това основание, като съобрази нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредбата за адвокатските възнаграждения, присъжда разноски в размер на 1150 лв., от които ДТ-50 лв. и възнаграждение за адвокат в размер на 1100 лв. Мотивиран от гореизложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК и чл.160 ал.1 от ДОПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „ОКТОГОР БЛАСТИК“ АД, ЕИК 20469191866, Акт за регистрация по Закона за ДДС - № 220422003120702/15.10.2020г., потвърден с

Решение № 21/5.5.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите, да заплати на „ОКТОГОР БЛАСТИК“ АД, ЕИК 20469191866, сумата от 1150 лв. /хиляда сто и петдесет лева/ съдебно-деловодни разноси в производството.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: